

fram for partiet

NOV. 1977.

BILDET: Frigjøringskjemper i Eritrea – stor framgang i kampen mot det Sovjet-stattede Mengistu-regimet. (Foto: NPS)

Viktig å studere

Vi oppfordrer særlig til følgende studier av den internasjonale situasjonen:

- AKP(m-l)s prinsippprogram, Forlaget Oktober, Oslo 1977.
- Vedtak fra AKP(m-l)s landskonferanse november 1974 om sosialimperialismen. Trykt i boka Sosialimperialismen – Sovjet i dag, Forlaget Oktober, Oslo 1976.
- Felleserklæringa fra de nordiske marxist-leninistenes første møte, januar 1975. Trykt i Røde Fane nr. 1–1975. Dokumentet er trykt i brosjyra Norden mellom supermaktene, Forlaget Oktober, Oslo 1977.
- Hua Kuo-feng, Fortsett revolusjonen, Forlaget Oktober, Oslo 1977.
- Enver Hoxha, Melding til det 7. landsmøtet i Arbeidets parti i Albania, Forlaget Oktober, Oslo 1977.

LEDER

TA ET FAST GREP OM KK-KAMPANJA!

Fra 1. jan.-78 skal KK bli 16-sider! Dette er et viktig tiltak for å gjøre KK til ei reell dagsavis. Idag greier ikke avisa være et alternativ til borgerpressa pga størrelse, bredde i stoffet. Med utvida sidetall er mulighetene for allsidighet, større variasjon i journalistikken, flere lokale innslag osv. store. I seg sjøl er overgang til 16 sider et viktig tiltak for å sikre og utbygge avisa og et ledd i KK kampanja. Akkurat som overgangen til ukeavisa, til to ganger i uka, til dagsavis førte til økning både i løssalg og abonnement, er overgang til 16 sider en av forutsetningene for at KK skal få større utbredelse og vinne plassen som folks hovedavis. Men det kommer ikke rekandes på ei fjøl. 16 sider med KK hver dag henger i en tynn tråd dersom ikke dette blir knytta sammen med ei kampanje for abonnement og løssalg. Og det er ikke sånn idag at alle som har tegna abonnement fortsetter med det til evig tid. Vi må kjempe for hver eneste abonnent og kjempe for å beholde abonnentene. Samtidig veit vi at KK vinner stadig større ry i arbeiderklassen og folket. På dørsalg her om dagen var det en eldre arbeider (som også leste Ny Tid og Arbeiderbladet) som sa: "KK må jeg ha - det er jo den eneste avisa som sier ting rett ut." KK blir oppfatta som ei uredd avis, som konsekvent tar arbeiderklassens standpunkt, som gir informasjon og linjer der borgerpressa tier eller fordreier sannheten. Når viktige ting skjer, spør mange: hva mener KK. KK er derfor vårt viktigste redskap for å spre den revolusjonære politikken breitt. Mange er også blitt knytta til partiet gjennom KK. De har lest avisa, fått sympati og ønsker etterhvert å slå et slag i klassekampen. Daglig ser vi KK's funksjon som organisator. Da jenta på Norma Prosjekttil ble oppsagt, kunne KK oppfordre til støttearbeid og formidle komiteens planer for å få jenta inn igjen. Eller på mange arbeidsplasser hvor KK vandrer fra den ene handa til den andre og fylker arbeiderklassen rundt den revolusjonære politikken. Den revolusjonære bevegelsen vokser i takt med utbredelsen av KK. Ser vi ikke KK som en viktig forutsetning for framgang, så innbiller vi oss at ideer og organisering plutselig bare faller ned i hue på folk. Dette er mye av bakgrunnen for at KK kampanja, som starter 1. november. Det er alle medlemmenes ansvar å sikre avisa og oppfylle målsettinga for kampanja. Men det må tillempes ulikt. Hva må vi tenke på når vi skal sette igang KK-kampanja: -løs kameratene og folks motsigelser. Det er ikke sånn at alle partikameratene ser hvor avgjørende KK er for framgang. Mange som har abonnert på KK fra 1. april sier:

Jeg får ikke lest KK, det er så tungt stoff. Det får greie seg med ukeavisa.

Andre sier: Jeg fåner jo KK av deg på jobben. trenger jeg verken å kjøpe eller abonnere sjøl. Eller: jeg syns KK har et gærn't syn på Kina eller: jeg har ikke råd til å holde to aviser og arbeiderbladet må jeg ha, for å få nok informasjon. Alle disse motsigelsene må vi løse for å lykkes i kampanja. Og da må vi hjelpe hverandre i argumentasjonene og ikke holde oss på det allmenne fraseplanet. - organiser vervinga og salget. Mye av grunnen til at det selges og verves lite idag, er mangelen på organisering. Ett sted gikk salget opp med 75% bare fordi de valgte en ansvarlig for KK, som organiserte de andre, fiksa de praktiske sidene og sørga for at diskusjonen om KK holdt seg varm. Her solgte alle fra 1-5 eks. av KK på jobben. Det var 1 fast som sto utafor bedriften hver morra. Hun solgte 3-8 KK. 1 gang i mnd mobiliserte de sympatisørene på studiesirkelen til stand. Her solgte de 10-40 på 3 timer, alt etter hvor mange som deltok i salget. Denne avdelinga hadde mange andre oppgaver. Men fordi det var en ansvarlig for KK, fordi salget blei tillempa for den enkelte, dvs reell arbeidsdeling, og at de mobiliserte sympatisørene, oppnådde de et høyt løssalg i uka. Uten at dette kolliderte med andre oppgver. Ivertimot: flere arbeidskamerater fikk vite om våre linjer for tariffoppgjøret og argumenterte bra på klubbmøtene og sympatisørene fikk trene seg i RV arbeid og blei knytta enda tettere til partiet. Gjennom salget og diskusjonene fikk de et langt breiere krets å verve abonnenter fra.

- mobiliser massene i KK-kampanja.

Den langt overveiende delen av de som abonnerer på KK idag, støtter vår politikk helt eller dekvus og ønsker framgang for avisa. Er det sånn at disse lever et liv i isolasjon? Nei - de fleste har en jobb, de fleste deltar i ulike foreninger og organisasjoner, de fleste har venner og familie. Hvorfor verver og selger ikke de KK der? Fordi vi trur at de ikke vil, fordi vi ofte ikke ser lenger enn nesa rekker. Hvorfor blir ikke sympatisører med på dørsalg, stand, gatesalg osv. Fordi vi ikke organiserer dem i KK-grupper som diskuterer KK, planlegger og oppsummerer salget. Flere steder i byen er det nå KK-grupper hvor sympatisører er ledere for KK-gruppa. Det går utmerka. For å lage en seierrik KK-kampanje, må parolene være: - løs partikameratene og massenes reelle motsigelser - organiser kampanja - mobiliser de uavhengige.

KOMMUNISTENE MÅ DELTA I MASSENE'S LIV !

Noen erfaringer fra arbeidsplassen vår. Ei stund trur jeg at vi blei sett på av mange av arbeidskameratene våre, som noen det ikke gikk ann å prate med om andre ting enn politikk. Vi gjorde det vi kunne for å få igang en prat eller diskusjon om et eller annet aktuelt tema. Feilen vi gjorde var sjelsagt at vi ikke lytta til massenes problemer, og hva massene var opptatt av i tillegg. Resultatet var at det blei en nesten håpless oppgave å knytte massene nærmere til oss organisatorisk. Vi prøvde å starte 1. mai gruppe. Mislykka, 1. mai frokost - mislykka, (til tross for at erdel gikk i toget). RV-gruppe - mislykka. Greide å trekke igang en sirkel, men måtte kutte p.g.a. at folk slutta på jobben og vi mista kontakten. Vi prøvde også å invitere folk hjem til oss på fest med politisk innhold. Massene uteblei. Hva kunne dette skyldes? Som regel var folk redd for å bli trukket med i noe ufrivillig, så de holdt seg heller hjemme. I det siste har dette forandra seg en god del. En kamerat skulle i militæret og flere masser møtte opp på avskjedsfest og vi blei adskillig bedre kjent med mange av arbeidskameratene våre. Gjennom å prate om alt mulig fra festing til ferieturer til Spania og til klubben på jobben. Vi inviterte folk hjem til oss valgratta - folk kom! Hva hadde skjedd i mellomtida? Jo, vi spurte litt om hva folk gjorde i fritida, og så møte vi dem på hjemmebane. En gang gikk vi og tok et glass øl etter jobben. En annen gang meldte ungdommen seg på en bedriftstur til Danmark. Det gjorde da også et par av oss. I vårt tilfelle var dette en av våre mest markerte framganger. Folk var ute for å ha det gøy og så på oss som gode kamerater uten noe av den redslen vi opplevde på jobben. Sa de: "Kan ikke du legge den politikken på hylla nå og bare ha det gøy istedet?" Nei, tvert i mot! Folk åpna seg mer. De spurte og grov om alt mulig og viste stor entusiasme for nye av det vi står for santidig som de kom med egne meninger og erfaringer. Vi fikk adskillig fruktbare diskusjoner og knytta massene (dvs. ungdommen på jobben) så nært til oss at vi ser

lyst på framtida og løsninga av hovedoppgava til partiet: Mobilisere hele partiet for å utvikle en revolusjonær ungdomspolitik og mobilisere breie ungdomsmasser til kamp for å gjøre RU og NKS til sterke redskaper for partiets ungdomspolitik. For et halv år sida hadde dette vært ei oppgave vi hadde ansett som nærmest håpless. Nå mener vi ikke at løsninga av partiets problemer går på å drikke øl og dra til Danmark. Mange steder er kanskje noe av det viktigste (det første skrittet) å bli med på fotballaget eller i annen bedriftsidrett. Kjerna er imidlertid mot folk på hjemmebane - oppsøk dem, ikke sitt hjemme og vent på at de skal dukke opp. I prinsippprogrammet til partiet står det: "Føresetnaden for masselinje er at partiet har djupe røter i massane. Difor er det naudsynt at heile leiinga, alle grunnorganisasjonar og medlemmar heile tida har så breie kontakt som råd er med massane. Partiet må kjenna massane sitt liv og ta del i det, læra av massane og ha vurdna for det." (side 18, min understreking)

Mange ting som ved første tanke kan virke temmelig ubetydelig, kan være avgjerende for massenes forhold til oss. Sjøl har vi opplevd eks. som at en fremmedarbeider kommer bort og spør om en ikke kan ringe og høre på en boligannonse for seg; eller de spør om du kan lære dem å kjøre bil. Dette siste kan ta nye tid, men det er viktig!

Partiet har mange og store oppgaver foran seg. En måte å løse dem på (en dårlig måte), er å kutte alt annet arbeid så en får tid til det. En annen måte (en riktig måte) er å trekke massene nærmere til partiet, la dem ta del i oppgavene og ikke minst - verve mange nye kamerater. Kamerater, vær dristige, men begynn ikke i den gærne enden. Et eks.: Å overbevise massene om hvorfor det er farlig med overdrevent alkoholbruk er håpless før de har valgt side i klassekampen.

Ivar

ERFARINGER FRA VERVEARBEIDET!

Her er noen erfaringer fra ett lag som har hatt stor framgang i vervearbeidet. Vi oppfordrer folk til å studere denne artikkelen.

- studiesirkel. Avdelinga hadde to sirkler. De beste kameratene i avdelinga fikk denne oppgaven og slåss gjennom at dette skulle være hovedoppgava. De fikk tid til å oppsøke alle deltakerne mellom hvert møte. De diskuterte motsigelser og problemer fra studiesirkelen, personlige problemer som folk hadde. Deltakerne blei invitert til sammenkomster og det praktiske RV-arbeidet. Og de blei verdsatt og vist ansvar.

- Medlemsskap. Alle blei spurt om medlemsskap. Og de fleste blei stolte over å bli tilbudt organisering, for de trudde at de ikke var bra nok. Avdelinga oppsummerte at de hadde hatt et avvik ved ikke å reise dette tidligere, men bare hadde hatt en vennskaplig stil overfor sympatisørene.

- Nye medlemmer. Avdelinga tok veldig alvorlig på dette. Etter at nye kamerater kom inn, blei det arrangert uformelle møter hvor de kunne spørre om alt mulig. For alt som er vanlig for gamle medlemmer, er nytt for nye. Vidre blei det pelt ut "faddere" til nye medlemmer. De skulle ha jevn kontakt, hjelpe dem og trekke dem med i lagsarbeidet. Det blei diskutert for hvert nytt medlem hvilke oppgaver de skulle ha. Vi skal ikke overvurdere nye kamerater og si: nå er du jo kommunist, du greier det nok, bare du skjerper deg. Eller undervurdere ved å tro at nye kamerater er helt blanke. Som regel har de vært med i fagforening, fronter osv. og alle har masse erfaring. Et eksempel: en ny kamerat var aktiv i idrett. Han fikk i oppgave å lage en kort innledning på idrett og hjelpe resten av avdelinga til å drive idrett.

Det viktigste er at nye kamerater blir vist tillit, at de skjønner at de gjør viktig arbeid for kampen og at avdelinga bekymrer seg for deres problemer.

- Avdelinga. Vi har hatt framgang på flere områder, men vil peke på to saker som er viktig for fostringsarbeidet:

1. Vi driver politikk mellom møtene, og har skjønt at avdelinga er til for massene og ikke en intern prateklubb. Vi har småmøter, oppsøker arbeidskamerater, prøver å finne ut hvordan vi skal vinne fler, drar på turer og har hyggelig sammenkomster. I det hele tatt, vi har retta blikket utover, samtidig som vi hjelper hverandre med problemer. Vi har fått en mer kollektiv stil. Før var vi bare en haug individer som traff hverandre hver 14. dag og diskuterte "interessante saker".

2. Kampstilen i avdelinga. Vi har også gjort framsteg med kritikk og sjølkritikk. Vi sparer aldri på skillingen, og møtene er svært livlige og skarpe. Men ingen, heller ikke nye kamerater, blir lei seg eller redde, for alle veit vi gjør det for å bli bedre i kampen.

- Ledelse. Avdelingsstyret har hele tida prioritert vervearbeidet. Det har vært nøye med å fordele hvem som skal ha ansvar for sympatisører og nye medlemmer. Og de har fulgt opp hele tida. Det har ikke nytteløst å si: desverre rakk jeg ikke innom den sympatisøreren i dag. Sânt blei kritisert kraftig og sett på som en alvorlig sak.

Vi tror nå at vi har store muligheter til å styrke partiet, bare vi har tillit til det vi sjøl står for og tillit til sympatisørene rundt oss.

KRITIKK AV TRINN II

Trinn II har ført til mange livlige diskusjoner om teoretiske spørsmål, og det har kommet viktig kritikk fra flere avdelinger. Vi trykker her et innlegg fra en avdeling, og oppfordrer også andre til å kaste seg utpå. Studieutvalget vil komme med kommentarer i neste nummer.

Kritikk av studieboka L. Kurs 2.

Vi vil kritisere studieboka for å ikke ta opp skillet mellom metafysisk/mekanisk materialisme/vulgar evolusjonisme på den ene sida og dialektisk materialisme på den andre. Å forstå dette skillet er helt avgjørende for å avsløre revisjonistene i fibsofien. Tvert om vil vi hevde at boka føkelegger

dette spørsmålet ved å si: "Derne innledninga tar opp skillet mellom idealisme og materialisme. Dette skillet er avgjørende å forstå i alle filosofiske spørsmål. Hensikten er å vise hvordan borgerskapet bruker idealismen til å holde arbeiderklassen nede og hvordan materialismen er revolusjonær, sann og tjener arbeiderklassens interesser. Videre tar vi opp noen av de viktigste spørsmål innafør den dialektiske materialismen."

Denne innledninga legger opp til følgende:

1. Det eneste våpenet borgerskapet bruker mot arbeiderklassen (i filosofien) er idealismen.
2. All materialisme er sann og revolusjonær. Dette mener vi er direkte feilaktig.

Finnes det bare en materialistisk retning, den materialistisk?

Finnes det bare en materialistisk retning, den dialektiske materialismen, eller finnes det også andre? Er all materialisme sann og revolusjonær?

Dette spørsmålet blir egentlig besvart av Engels-sitatet på s. 15 i studieboka der det heter: "De som hevda at ånden eksisterte før naturen...., danna idealismens leir. De andre som så naturen som det opprinnelige, tilhører materialismens forskjellige skoler." Etter å ha brukt dette samme sitatet sier Lenin: "All annen bruk av begrepene idealisme og materialisme (i filosofisk forstand) skaper bare forvirring. Marx forkastet bestemt ikke bare idealismen, som på den ene eller andre måte alltid er knyttet sammen med religionen, men også det særlig i våre dagers utbredte standpunkt som Hume og Kant inntok, nemlig agnostisismen, positivismen, kriticismen i ulike former. Den slags filosofi var for ham en "reaksjon" innrømmelse til idealismen og i beste fall en "forlegen måte å akseptere materialismen i smug og fornekte den overfor all verden." (Lenin om Marx, Ny dag, s. 24)

I arbeidernes leksikon heter det: "Innen materialismen gjør det seg gjeldende to retninger, den metafysiske eller mekaniske materialisme og den dialektiske materialisme. - Den metafysiske materialisme er tuvirket av Descartes, Hobbes og de franske opplysningsfilosofer. I nyere tid er den videreutviklet av Feuerbach, av lægen Ludwig Buchner, biologen Haeckel og andre naturvitenskapsmenn, og i kapitalismens blomstringsperiode i slutten av forrige århundre vant den stor utbredelse. Denne materialisme bygget nesten utelukkende på sin tids naturvitenskap, dvs. i første rekke på mekanikken. Den oppfattet sin tids naturvitenskapelige resultater som absolutte avsluttede sannheter. Bare i liten grad var den oppmerksom på utviklingen i den levende og døde natur. Den studerte de enkelte ting, og de enkelte sider ved virkeligheten løsrivet fra deres innbyrdes sammenheng, den nøiet seg i almindelighet å studere en side ved tingene istedenfor å studere deres motseninger..." osv. (Arb. leks.pax s. 828)

Mao sier i artikkelen "Om motsigelsen": "I Europa var borgerskapets materialisme til og begynne med også metafysisk. Etterhvert som samfunnsøkonomien i mange europeiske land nådde fram til stadiet med høyt utviklet kapitalisme, etter hvert som produktivkraftene, klassekampen og vitenskapene utviklet seg til et nivå uten sidestykke i historien og etterhvert som industriproletariatet ble den sterkeste drivkraften i den historiske utviklinga, oppstod den marxistiske dialektiske materialistiske verdensanskuelsen. I tillegg til den åpne og usminka reaksjonære idealismen, oppstod så den vulgære evolusjonismen blant borgerskapet for å bekjempe den materialistiske dialektikken."

Mao peker samtidig på at metafysikken "...er uøselig knyttet til den idealistiske verdensanskuelsen." Hele artikkelen til Mao er jo nettopp et grundig

oppgjør med den metafysiske materialismen og ikke med den åpne og usminka idealismen. Av dette må vi trekke litt andre slutninger enn hva innledningen la opp til.

1. Borgerskapet bruker såvel idealisme som metafysikk/vulgær evolusjonisme i kampen mot arbeiderklassen.
2. Bare den dialektiske materialismen er sann og revolusjonær, mens den metafysiske materialismen tjener borgerskapet.

Hvilken filosofi er det revisjonistene bruker?

La oss se på Sobolev. Han sier f.eks. "under sosialismen er motsigelsene mellom arbeidere og bønder, eller mellom åndsarbeidere og kroppsarbeidere bare en "kamp" i navnet. I virkeligheten innebærer denne "kampen" gjensidig hjelp som et middel til å utnytte det latente potensial i hver enkelt samfunnsgruppe, med sikte på til slutt å fjerne de gitte sosiale og klassemessige motsigelsene og nå fram til et klasseløst fellesskap. I løpet av denne prosessen blir alt det som danner et skille mellom arbeiderklassen, bondene og de intellektuelle gradvis avskaffet, samtidig som de trekk og egenskaper som er felles for dem alle gjør seg mer og mer gjeldende". og som sier videre: Borgerskapet

avskaffet som klasse. Alle de andre klassene og samfunnslagene er sosialistiske i sitt vesen og fortsetter å nærme seg hverandre. Det er på dette grunnlaget staten i Sovjetunionen ble hele folkets stat og SUKP ble hele folkets parti."

I korthet så mener altså Sobolev at utviklinga fram mot kommunismen ikke utvikler seg gjennom klassekamp, og at det er kampen mellom klassene som avgjør om man skal gå videre på den sosialistiske veien eller på den kapitalistiske veien, men at man tvert om med "gjensidig hjelp" automatisk havner i kommunismen. Grunnen til dette er at "borgerskapet er avskaffa...og... alle de andre klassene og samfunnslaga er sosialistiske i sitt vesen." Er dette idealisme, "som på den ene eller andre måten alltid er knyttet sammen med religionene"... eller er det metafysisk materialisme som "fornekter den materialistiske dialektikkens teori, som hevder at utvikling oppstår av motsigelsene i en ting." Vi vil hevde ganske klart at dette er mekanisk/metafysisk materialisme, og at en ville kunne særs dårlig ut av en polemikk med revisjonistene, dersom en kalte dette for åpne idealisme. Det viktige for revisjonistene er å få fjerna klassekampen, dvs. dialektikken i samfunnet, men for å fortsatt å bevare et skinn av marxistisk vitenskap, så kan dem ikke hoppe rett over i den åpne idealismens leir. Sjølsagt oppmuntrer revisjonistene den åpne idealismen både gjennom at religionen blomstrer i de revisjonistiske landa

og ved at filosofien deres er "en "reaksjon" innrømmelse til idealismen", men hovedmetoden og taktikken deres består i å forvandle den dialektiske materialismen til metafysisk/mekanisk materialisme. Dette hopper studieboka

lettvint over. Her står fet bare at "borgerskapet bruker idealismen". La oss ta et annet eksempel på hvordan revisjonistene forvandler dialektisk materialisme til mekanisk/metafysisk materialisme, fra s. 87 i studieboka. Her står det: "De (revisjonistene) sier at forandringer i basis alltid er overordna forandringer i overbygninga...De sier at sosialismen kan innføres ved at produktivkreftene utvikler seg til et så høyt nivå at samfunnet automatisk må bli sosialistisk." Hva er det revisjonistene her benekter? Er det at

samfunnet utvikler seg utfra samfunnsmessige lover og ikke av Gud? Nei da. Visst blir det sosialisme som et resultat "av at produktivkreftene utvikler seg" (høres riktig fint og marxistisk ut). Det borgerskapet liker så godt ved denne "sosialismen" er at den kommer automatisk eller mekanisk, og at man på den måten slipper ekle ting som klassekamp og revolusjon. Og for å kunne forklare dette ut fra marxistisk filosofi, så må borgerskapet forvandle dialektikken til metafysikk.

Skrevet av studieansvarlig i
avdelinga

ERFARINGER FRA EN STUDIESIRKEL

Jeg har i den siste tida leda en sirkel og begynt på en ny, og er bedt om å komme med noen erfaringer. Vi sirkel-ledere trenger å lære av hverandre, så jeg synes at andre også skulle skrive til FFP. Nå skal jeg konsentrere meg om det første møtet: Det var 4 deltakere på sirkelen. De kjente ikke hverandre. Inni huet mitt hadde jeg laga en dagsorden, men sa ikke at vi skulle gå gjennom noen dagsorden, var redd for at det blei for høytidelig og stivt. Vi fikk kaffe og prata litt om SV og listene, og jeg spurte en av dem: "Hvorfor vil du egentlig på ml-sirkel?" Hun sa at hun ville vite mer, trengte flere argumenter i diskusjoner o.l. De andre ga omtrent det samme svaret. En lurte på åssen det var med frontene som var splitta. Jeg lovet at vi skulle komme tilbake til det. Etter den runden sa jeg at AKP laga sånne sirkler for å få flere medlemmer, at AKP var stort, men slett ikke stort nok, at det trengs kommunister i hver krok. At jeg i løpet av sirkelen ville overbevise dem om medlemskap. De protesterte ikke.

Så tok vi opp sikkerheten. Spørsmål: Skal vi bruke andre navn (dekknavn)? Diskusjon De fleste syntes at det bare var noe tull, vi var jo bare venner, ikke agenter osv. DA tok vi opp SV-listene. At kommunister ikke ville gjort som leigene. Men ingen veit hvem som holder ut hva slags tortur og at det er best å vite minst mulig. Vi trakk fram SIPOs avlyttingsmetoder. Vi blei enige om å bruke dekknavn.

Så tok vi opp hvor ofte vi skulle møtes. Blei enige om hver 14. dag for å få tid til å lese skikkelig mellom møtene. Jeg er alltid streng når jeg sier at alle må møte opp på hvert møte. Jeg sier at den som ikke møter opp, ikke bare ødelegger for seg sjøl, men for hele sirkelen. Dette gjelder også meg sjøl! Jeg møter alltid opp, og avlyser aldri et sirkelmøte fordi jeg skal gjøre noe annet.

Så var det problemet med å studere. De fleste synes det virka mye å lese 40 sider til neste gang. Vi snakka om at det ikke nytta å begynne siste kvelden. Og om at folk

måtte notere spørsmål i margin osv. Spørre om vanskelige ord. At den som spør mye er klok, og ikke dum. At studielederen ikke er noe orakel. At ingen driter seg ut ved å spørre mye. Vi gikk nøye inn på dette.

Så gikk vi gjennom spørsmåla til det første møtet. Jeg sa at jeg hadde ogd erfaring med at ikke jeg, men de andre deltakera, forberedte hvert sitt spørsmål og sa noen ord. Ikke lang innledning, men noen korte ord, et eller to minutter, og hva han/hun hadde forstått, eller hva som ikke var forstått.

Jeg begrunna det med at jeg ikke ville sitte og prate hele tida sjøl, for da blei de andre lett passive. Og at det var fint for dem å venne seg til å si det de tenkte. De var enige, og vi fordelte oppgaver.

Alt dette tok ca 1½ time. Deretter prata vi om Kina og andre ting, og hadde det hyggelig.

Jeg pleier alltid å sørge for at alle får oppgaver. Hvis det er flere deltakere enn spørsmål, gir jeg et folk samme spørsmål. Da blir alle mer ansvarsfulle - hver gang. Etter at en er kommet med sine kommentarer, spør jeg de andre hva de mener. Jeg holder meg i bakgrunnen. Hvis jeg er godt forberedt (bør alltid være det) stiller jeg "provokatoriske spørsmål", dvs. kommer med motargumenter mot det de sier, f.eks. "Åssen kan du si at småbønder er allierte til arbeiderklassen, det er jo en kjennsgjerning at de ofte er svært konservative, og de har jo fordel av at arbeidera betaler mer for melk, kjøtt osv." Da skjerper diskusjonen seg, og det blir ikke så lett stilen med å "høres i lekse".

Jeg har aldri kjørt to møter på et studiemøte. Hvis jeg og de andre er forberedt, og vi har tidsramme, går det an å ha bare et møte på et studiemøte. Og blir vi ikke helt ferdig - så bare noterer vi oss det. Da prøver jeg i steden å flette inn sakene i andre spørsmål i andre møter. For ellers kan en sirkel bli uhyggelig lang. "Du kan få diskutere dette mer når du er blitt medlem", sier jeg.

Og det er jo sant!

Kari

STUDIESPALTA:

I STUDIESPALTA FINNER DU:

- Hvorfor deler vi verden i tre?
- Trinn II er over - full fart med partiets nye studiekampanje!
- "Vær dristige, sjølstendige, ta initiativet."

Hvorfor deler vi verden i tre?

I prinsippprogrammet fårt står det dette om tredeling av verden:

"...Då det sosialistiske lægeret fanst, kunne landa i verda plasserast i tre grupper: landa i det imperialistiske lægeret, i den 3. Verden og i det sosialistiske lægeret. I 1976 må vi skilja mellom dei på ein annan måte. I ei gruppe for seg har vi dei to imperialistiske supermaktene. Mot dei står landa i den 3. verda. I ei mellomstilling står dei mindre kapitalistiske og imperialistiske landa, som har motseiingar både til landa i den 3. verda og til dei to imperialistiske supermaktene..." (Prinsippprogram s. 41)

Hva er egentlig hensikten med denne oppdelinga, og åssen står den i forhold til andre analyser i tidligere teorier.

Motsetningene innen den imperialistiske leiren

I prinsippprogrammet vårt står det også om de 4 grunnleggende motsigelsene:

- Motseiinga mellom borgarskapet og proletariatet i dei kapitalistiske/byråkratkapitalistiske landa.

- Motseiinga mellom dei imperialistiske/sosialimperialistiske landa innbyrdes.

- Motseiinga mellom dei sosialistiske landa på den eine sida og dei imperialistiske/sosialimperialistiske landa på hi side.

Prinsippprogrammet vårt ser all imperialisme, som del av det imperialistiske verdenssystemet, og vi reiser parolen om kamp mot all imperialisme. Vi går også sterkt imot de som hevder at vi kan bekjempe ei imperialistmakt ved å støtte oss på ei anna, f.eks. at vi skulle kunne bekjempe en sovjetisk okkupasjon ved å støtte oss på USA imperialismen og NATO.

På den andre sida mener vi at det er av avgjørende betydning for revolusjonen, både i et land og i verden, at vi har en revolusjonær taktikk. Prinsippet om å "slå til alle kanter på en gang" er like uholdbart i en revolusjon som i en slåsskamp. Når de moderne revisjonistene likestiller små og store imperialister og sier at "alle er like farlige", er det, foruten at de sjølsagt ønsker å dekke over den imperialistiske supermakta Sovjet, også fordi de nettopp ikke ønsker at folk skal lykkes i å gjøre revolusjon. Vi på vår side veit, at for å lykkes med en revolusjon må vi både utnytte våre styrker og fiendens svakheter maksimalt.

Motsetningene mellom supermaktene og de mindre imperialistiske landa - eller mellom den 1. og den 2. verden, er en slik motsigelse. Ikke-fordi de mindre imperialistiske maktene er "snillere". Men fordi supermaktene, som vil regjere overalt, og har store maktmidler til rådighet, nødvendigvis må tømpe på interessene til de mindre imperialistiske maktene, og at disse nødvendigvis må ta igjen, og til og med inngår allianser, så lenge dette ikke truer deres egen eksistens som imperialistiske makter.

Alle virkelige marxist-leninister har alltid utnyttet sanne motsetninger, sjølsagt uten å gå på akkord med grunnleggende prinsipper som at bare folkets kamp kan styrte imperialismen, eller forandre analysen av all imperialismes reaksjonære natur. De har bare hatt forakt for de som har stillt "reine hender" opp mot revolusjonær taktikk.

Stalins analyse fra 1925.

I beretninga si til SUKP(B) fra 1925 satte Stalin fram 5 grupper av motsetninger som de viktigste årsakene til den kapitalistiske verdens svakhet. Det var for det første, motsetninga mellom proletariatet og borgerskapet i de kapitalistiske landa, for det andre motsetninga mellom imperialismen og frigjøringsbevegelsene i de avhengige landa, for det tredje motsetninga mellom de stater som seira i den imperialistiske krigen, og de som blei beseira, for det fjerde motsetninga mellom de seirende statene innbyrdes, og for det femte, motsetninga mellom Sovjet, og de kapitalistiske landa som helhet.

Dette er sjølsagt en analyse ut fra de forholda som eksisterte da, da situasjonen var annerledes enn nå. Men også Stalin legger vekt på motsetningene i det imperialistiske verdenssystemet for å utforme en revolusjonær politikk. Han legger vekt på at mens det tidligere var 4 store utbyttere (England, Tyskland, Frankrike og dels USA) er det nå en som har skilt seg ut: USA, mens de andre til en viss grad er kommet i en mellomstilling, og også må tåle og bli økonomisk avhengig av USA. "I dette ligger en av årsakene til den ustabiliteten og den indre kraftløsheten i den stabiliseringa som nå har funnet sted." (Stalin, beretning, s. 16)

Han legger også vekt på motsetninga mellom seierherrer og besirede - dvs. først og fremst motsetninga mellom Tyskland og de andre. Dette hadde først til at en del av Tyskland i en viss periode var okkupert og til skyhøy krigsgjeld. Dette skapte en rekke objektive motsetninger, både Lenin og Stalin utnyttet disse motsetningene i utenrikspolitikken sin. I en viss periode, hvor de andre imperialistiske landa nekta enhver diplomatisk forbindelse og statlig kontakt med den unge Sovjetstaten, var Tyskland mere villig, på grunn av motsetningene til de andre imperialistiske maktene. Dette var til stor fordel for Sovjet så lenge det varte, som unngikk å bli helt isolert.

Mao om ikke-angrepspakta mellom Sovjet og Tyskland.

Revolusjonær taktikk er ikke noen en "dessverre" må ty til av og til. Det er en viktig kraft for arbeiderklassen og revolusjonen. Mange revolusjonære blei bestyrta av ikke-angrepspakta mellom Sovjet og Tyskland før 2. verdenskrig. Også i dag har vi lett for å forsvare den som noe vi helst vil omgå i taushet, "det var ingen annen løsning", "noe måtte de gjøre" etc. Hor i motsetning til det hvordan Mao så på dette i 1939:

"Den sovjet-tyske ikke-angrepspakta er resultat av den voksende sosialistiske styrken til Sovjetunionen og av fredspolitikken som den sovjetiske regjeringa har fulgt så iherdig. Pakta har knust intrigene som det internasjonale borgerskapet, representert ved Chamberlain og Daladier, har brukt for å prøve å få igang krig mellom Sovjetunionen og Tyskland. De

har brutt den tysk-italiensk-japanske anti-kommunistiske blokkas omringing av Sovjetunionen, styrka freden mellom Sovjetunionen og Tyskland, og sikra framgang for den sosialistiske oppbygginga av Sovjetunionen. I Østen er den et slag mot Japan og til hjelp for Kina, den styrker stillinga for de kreftene i Kina som gjør motstand mot Japan og er et slag mot dem som vil kapitulere. Alt dette gir grunnlag for å hjelpe folket over hele verden til å vinne frihet og frigjøring. Dette er den fulle politiske betydninga av den sovjetisk-tyske ikke-angrepspakta..." (Intervju med korr, Om2. verdenskrig, sl. 10)

Proletarisk taktikk og revolusjonær kamp

Partiet vårt har alltid hatt klart for seg både at all imperialisme er reaksjonær og må bekjempes, og at vi må skille mellom supermaktene og de mindre imperialistiske landa, og utnytte motsigelsene mellom dem til proletariatets fordel. Vi har heller aldri blanda sammen dette, med at folkene i alle land må føre en kompromissløs kamp mot sitt borgerskap og sin imperialisme, uansett om det dreier seg om ei supermakt eller ei. I vedtaket fra AKP(m-l)s landskonferanse i 1974: "Styrk kampen mot sosialimperialismen" heter det bl.a.: "...D. At kampen må føres mot begge supermaktene betyr ikke at den skal føres bare mot dem. Det er nødvendig å kjempe mot all imperialisme, enten det er USA eller Sovjet som står for den eller det er mindre imperialistiske maktene som Japan, England, Vest-Tyskland eller Portugal. Og vi må kjempe mot norsk imperialistisk utbytting utenlands...."

Men samtidig spiller ikke alle imperialistiske maktene en like stor rolle. Idag er det de to supermaktene som er lederne og hovedstøtte for hele det imperialistiske verdenssystemet. De er mye farligere for alle verdens folk enn de mindre imperialistiske maktene...."

Om kampen mot supermaktene heter det videre: "...F. De siste åras utvikling viser at folkene i stadig flere land finner sammen i en brei internasjonal front mot de to supermaktene. De mest konsekvente forkjemperne for en slik enhetsfront mellom statene er de sosialistiske landa Kina og Albania og mange land i den 3. verden. Men i noen enkeltsaker har enheten også omfattet en del små og mellomstore imperialistiske land.. ....(Men) statenes enhetsfront står ikke i motsetning til kampen for revolusjon. For om flest mulig land i verden står mot de imperialistiske supermaktene, så begrenser det deres muligheter til å operere og det svekker dem. Det styrker igjen de krefter som fører frigjøringskriger og massene som kjemper for revolusjon. Det har ingenting med saka å gjøre om noen regjeringer samtidig står for en reaksjonær politikk og er ytterst vaklende og upålitelige allierte. Så lenge de av en eller annen grunn går imot supermaktene, så svekker det objektivt supermaktene og styrker objektivt folkenes enhetsfront mot imperialismen." (Sosialimperialismen, Sovjet i dag, s. 63-64)

Diskuter analysene av verden idag.

Denne analysen vår har vært offentlig i partidokumenter i over 3 år nå. Jeg mener det er en helt riktig og en klar analyse. Men hvor mange av oss kan si vi har satt oss grundig inn i den? Er det ikke slik at vi ofte konsentrerer oss om "de nære ting" og overlater resten til "eksperimentene i toppen". Dette er sjølsagt helt uholdbart for et kommunistisk parti. Kommunistere må sjøl kunne lære seg opp til å kunne analysere

den internasjonale situasjon. Og vi må sjøl være i stand til å kjenne godt og vurdere partiets linje. Jeg vil oppfordre alle til å sette seg grundig inn i partiets sjølstudier og studiene på den internasjonale situasjonen (se KK19/10)tenk gjennom det du leser, skriv innlegg og kommentarer.

Lene

Trinn 2 er over - full fart med partiets nye studiekampanje!

De fleste avdelingene har nå gjennomført de fire møtene i trinn 2. Resultatet må måles opp mot dette, sitert fra SUKP(b)s historie: "...den dialektiske og den historiske materialismen utgjør kommunismens teoretiske fundament, det marxistiske partiets teoretiske grunnvoll, og hver partimedlem er forpliktet til å kjenne og derfor tilegne seg denne grunnvoll..."

Det har vist seg at en grundig og godt planlagt gjennomføring har hatt stor betydning for utbyttet. Ei avdeling sjekka forberedelsene.

De var dårlige. Møtet blei avlyst og i stedet tok en politisk kamp på feila. Dette ga resultater. Neste gang hadde kameratene virkelig studert med blyantene og diskusjonene var gode og lærerike. Dette viser to ting. At forberedelsene er helt avgjørende og at gode studier oppnås gjennom kamp og ikke ved en sløv sjølkritikk. Det er også verdt å legge merke til at oppmøtet på studiemøtene steig betraktelig ved å ta denne kampen. Men ei annen linje har også kommet klart fram. Ingen kamp mot dårlige forberedelser og dårlig fram-møte. Ingen kontroll og oppfølging, løs organisering, dårlige diskusjoner og få motsigelser, kronisk dårlig tid, frister skal holdes og praktiske saker har tatt mye av møtetida. Dette er vel ikke noe annet enn en byråkratisk stil, en overflatisk og heseblesende stil der ingen går framover politisk sjø om en på papiret kan si at en har hatt fire studiemøter. Mange avdelinger har sikkert hatt både bra og dårlige studiemøter. Det er viktig å oppsummere dette nå og finne ut hva som ligger bak feila. Det har vært kamp mellom disse to linjene i gjennomføringa og nøkkelen til framgang ligger i at denne kampen føres videre.

Metodene for opplegget på sjølve møtene har variert en del. Ei avdeling gjorde det slik: Studiegruppa ble delt opp i par som hadde ansvar for ei kort innledning til et av spørsmåla og å ta opp spørsmål og vanskelige ting i en del av teksten. På denne måten kom mot-

sigelser og spørsmål fram og de to kameratene kunne legge fram synspunkter etter det de hadde diskutert før møtet. Nye og "gamle" kamerater forberedte seg sammen. De to la også vekt på å forberede eksempler for å belyse teorien. Alt dette skapte en aktiv og demokratisk atmosfære i diskusjonene. Mange spørsmål har reist seg. Vi skal nevne noen få. Hva er forholdet mellom arbeidskraftas lønn, pris og verdi?

Ligger lønna under verdien?

Hva er egentlig verdi?

Er jorda en del av produktivkreftene?

Hvordan er forholdet mellom produktivkrefter og produksjonsforhold under sosialismen?

Blif det skapt merverdi under sosialismen?

Hva er forskjellen på overproduksjonskriser og den allmennne krisa?

Hvorfor sier vi at kapitalismen var ei progressiv kraft i sin begynnelse, mens vi harselerer over ideen om at "imperialismen er en progressiv historisk kraft?"

Hva er inflasjon?

Hva er forskjellen på mekanisk materialisme og dialektisk materialisme?

Hvordan har verden opstått?

Det er jo sånn at vi ikke studerer for å studere. For det første, teorien er ei veiledning til handling og for det andre:

Motsigelser og ideologisk kamp må føres videre. Derfor er det feil å ikke følge opp spørsmål og motsigelser som har kommet fram i trinn 2. Vi vil følge opp en del viktige motsigelser i tida som kommer. Med denne skolerings i ryggen er det en nå må kaste seg ut i sjølstudiekampanja. Trinn 2 har lært oss betydninga av teorien og erfaringer i studiearbeid. Derfor skulle alt ligge bra an for gode sjølstudier.

"Vær dristige, sjølstendige, ta initiativet."

"Vær dristige, sjølstendige, ta initiativet"

Dimitrov har tatt opp betydninga av ungdommen i boka: Enhetsfrontens og folkefrontens problemer. Vi siterer noen avsnitt fra denne som kan være nyttige i forberedelsene til diskusjonene om ungdommen, siden denne boka fortida ikke er i handelen.

Samtidig oppfordrer vi alle til å studere ungdoms-hefter "Lenin, Stalin og Mao Isetung, som nå er kommet på Oktober, grundig. Studier er veldig viktig skal vi kunne utforme en revolusjonær ungdomspolitik. Her er samlet mange viktige artikler av klassikerne - den vitenskapelige oppsummeringa og analysen av det som er gjort før. Å prøve å få grep om ungdommen og ungdomspolitikken uten å studere dette nøye, er virkelig "å jage spurv i blinde".

Når vi snakker om ungdommen, må vi åpent erklære: Vi har forsømt vår oppgave å trekke massen av arbeidende ungdom inn i kampen mot kapitalens offensiv, mot fasismen og mot krigsfaren. Vi har undervurdert den veldige betydningen ungdommen har i kampen mot fascismen. Vi har ikke alltid tatt hensyn til ungdommens særegne økonomiske, politiske og kulturelle interesser. Vi har heller ikke tatt det nødvendige hansynet til den revolusjonære oppfostringen av ungdommen. Alt dette har fasismen utnyttet på en svært dyktig måte. I Tyskland har den samlet store deler av ungdommen mot proletariatet..... I en rekke kapitalistiske land er våre kommunistiske ungdomsforbund ennå sektariske organisasjoner skilt fra massene. Deres hovedsvakheter består i at de ennå forsøker å kopiere de kommunistiske partiene og dens arbeidsformer og metoder, de glemmer at det kommunistiske ungdomsforbundet ikke er ungdommens kommunistiske parti. De tar ikke tilstrekkelig hensyn til at det kommunistiske ungdomsforbundet er en organisasjon som har sine egne oppgaver. Dets metoder og former for arbeid og oppfostring må være tilpasset ungdommens konkrete nivå og behov.

Våre ungdomskommunistiske kamerater har i kampen mot de fascistiske voldshandlingene og den borgerlige reaksjonen vist uforglemmelige eksempler på heltemot. Men de er ennå ikke i stand til gjennom konkret og energisk arbeid å rykke ungdomsmassene vekk fra fiendtlig innflytelse. Det viser tydelig motstanden mot å arbeide i de fascistiske masseorganisasjonene

som i dag ennå ikke er overvunnet, og at de ikke alltid nærmer seg den sosialistiske og ikke-kommunistiske ungdommen på riktig måte. En god del av ansvaret for dette ligger selv sagt også på de kommunistiske partiene, som må lede og støtte opp om de kommunistiske ungdomsforbundene i deres arbeid. Ungdomsproblemet er jo ikke bare det kommunistiske ungdomsforbundets problem. Det er et problem for hele den kommunistiske bevegelsen..."

"...Den kommunistiske Internasjonals kongress var særlig opptatt av ungdomsbevegelsen, som en av de viktigste problemene for den internasjonale revolusjonære bevegelsen, fordi den var fullstendig klar over at de arbeidende massenes seier i klassekampen er avhengig av en riktig og framgangsrik utvikling av ungdomsbevegelsen, av at den utvikles til en massebevegelse. Fascismen ødelegger på en bestialsk måte den revolusjonære ungdommens beste kjempere og samtidig forsøker den med alle midler å tilpasse sin råtnende demagogi etter de brede ungdomsmassenes sinnstemning og dra fordel av ungdommens økende militante aktivitet til sine egne reaksjonære formål, for å forvandle den til en støtte for den døende kapitalismen.

De fascistiske makthaverne frarøver det arbeidende folkets unge generasjon alle dens rettigheter. De militariserer hele ungdommen uten unntak og forsøker å lære den opp til å bli finanskapitalens lydige slaver, både med hensyn til en borgerkrig og en imperialistisk krig. Hva kan vi stille opp mot fascismen og faren for en imperialistisk krig... Vi kan og vi må stille opp mot den enheten av alle antifascistiske krefter og først og fremst enheten av det arbeidende folkets unge generasjon, ungdommens tusen ganger økte rolle og aktivitet i arbeiderklassens kamp for sine interesser.

Hele den anti-fascistiske ungdommen er interessert i å forene og organisere sine krefter. Derfor må dere, kamerater, finne de veier, de former og arbeidsmetoder som sikrer opprettelsen av en ny type masseorganisasjoner for ungdom i de kapitalistiske land. Det må være organisasjoner som ikke står fremmed overfor den arbeidende ungdommens livsinteresser, som uten å kopiere partiet kjemper for alle ungdommens interesser, og som oppfostrer den i klassekampens, i den proletariske internasjonals og i marxismen-leninismens ånd..."

Hjelp til med å spreia Oktober-bøker – det er enklere enn du trur.

Du har sikkert lagt merke til meldingane i Klassekampen i haust om bokprogrammet Oktober stiller med denne hausten. Forlaget sjølv legg særleg vekt på 5 bøker:

- Mao Tsetung: Verker i utvalg bind 5 (1949-1957)
- Chu Po: Spor i snøen 1, 2 og 3.
- Ottar Strømme: "Stille mobilisering" (9. april)
- Jon Michelet: Orions belte. En roman fra Svalbard
- Dag Solstad: Svik. Førkrigstid.

Alt dette er bøker som er interessante og spennande for folk langt utover partirekkene, og fleire av dei vil bli lagt merke til i bokhausten på line med det beste andre forlag har å by fram. Attåt er bøkene markert mykje billigare enn det andre forlag kan stilla opp med. Alle tre banda i "Spor i snøen" kostar under 30 kroner, Solstads roman vil kosta

36 kroner hefta, andre forlag ville tatt dobbelt så mykje. Først og fremst er dei kommunistisk propaganda og gode middel til å gjera partiet sin politikk kjent. Scaffar du deg bøkene raskt, les dei og fortel om dei til vener og kjende, vil dei gjerne lesa dei sjølve på flekken – og også gje dei som presenter til vener og familie til jul. Du kan sjøl fortelja dei om bokhandlen Ironsmo – der er det eit svært godt tilbod på bøker no.

Eller du kan fungera som hjelpekommisjonær, kjøpa inn ein del bøker, og selja vidare. Vi kjenner dome frå i fjor på folk som selde for 500 kroner i middagspausane på jobben i desember – på eige initiativ – berre ved å sitja med ei god, progressiv bok som vakte interesse, fortelja at ho kunne scaffa boka til folk om dei ville ha og kjøpa inn i Ironsmo steg for steg. Det kan du og gjera. Bruk katalogen "Årets bøker" som hjelpemiddel. Den får du gratis i Ironsmo.

Erling

Tariffoppgjeret – bruk litteraturen
partiet har gjeve ut

Viktig å spreia i kampen om tariffoppgjeret:

- Hva vil AKP(m-l) 2:

Heftet om Tariffoppgjeret, kr. 6.

Grunngir partiet sine paroler i tariffoppgjeret

så grundig at pampene blir uten svar.

• Arbeideropposisjon på LO-kongressen, kr. 18.-
Ei sviande avsløring av klassesviket til LO-toppen, DNA og SV/"NKP", og ei levande framstilling av AKP(m-l)s politikk om å gje ekt på massane sine interesser.

REIS KAMPEN MOT POLITISKE OPPSIGELSER I OSLO!

Reis kampen mot politiske oppsigelser i Oslo!

Oppsigelsen av arbeideren på Norma Projektilfabrik er hittil den klareste politiske oppsigelsen i Norge. Bedriften har ikke lagt skjul på at det er hennes "samfunnspolitiske diskusjoner" som er grunnen. Dette er grovt reaksjonært angrep på de demokratiske rettighetene – på ytringsfriheten. Å ikke slå tilbake et slikt angrep vil være:

- Å la borgerskapet knyte ein ny knute i kneblinga av all opposisjon på bedriftene.
- Å la arbeideraristokratiet ture fram med linja med underskriftslistor og meningsterror mot medlemmer i opposisjon.
- Å la fagforeningsforbund fortsette med arrogant overse og feie unna organiserte som er i opposisjon, står på ei klassekamp-

linje og tør kritisere klubbledelsen.

- Å ikke dra sammen med kamæratene i Tromsø i kamp mot borgerskap og arbeideraristokrati.
- Å svikte arbeiderklassen allment og den oppsagte arbeideren spesielt.
- Ei forverring for alle kommunister, klassekjemper og enhver arbeider i opposisjon.

Det vil i konsekvens bety å støtte ei
kriminalisering av hele den progressive bevegelsen og et skritt på veien mot illegalisering av partiet.

Ut ifra dette og at vi når det gjelder sjølve saka har alle argumenter på vår side, skulle en tru at det allerede var egang en brei støttebevegelse og at klassehatet var stort og brennende. Jeg mener dette på ingen måte er tilfelle i dag. Som konkret eksempel på dette kan jeg vise til det åpne møtet for den opp-

sagte som samlet 60 - seksti stykker. Til sammenligning kan en bruke møtet som ble arrangert samme sted da en ledende kamerat ble suspendert i 1975 som samla minst det 3-dobbelte. Årsaken til dette mener jeg er politiske motsigelser og feil blant kamerater i partiet og ikke organisatorisk svikt. Jeg mener det labre arbeidet er uttrykk for en allmen defeatisme - at kamp ikke nytter - at vi stillette gode tar skjerp undertrykking. Videre mener jeg at en del kamerater - og det er langt alvorligere - "lurer på om den oppsagte kanskje har gått fram noe firkanta". Dette er å glemme det prinsipielle - kampen for de demokratisk rettighetene. Eventuell kritikk må overlates til arbeids- og partikamerater. Underordna motsigelser er at det i hovedsak er en kvinnearbeidsplass og at den er liten (8g støtta derfor ikke så viktig").

Kamerater - denne tendensen og de bærne ideene må bekjempes. Metoden må være å trappe opp støtten til den oppsagte på Norma. Erfaringa jeg sjøl har fra støttearbeidet viser at det er nødvendig:
- Å sette seg nøye inn i saken - studere hvitboka for å slå tilbake motargumentasjon og kommunisthets.
- Å spre propaganda - løpesedler og hvitbok - saka er lite kjent.
- Med grundige diskusjoner - start med de nærmeste og gå videre ut i bredde og djupde - la folk tenke seg om.
Kamerater - Entusiasmen kommer ikke fra himmelen men gjennom kamp og politiske diskusjoner!
- Bekjemp sjølkriminaliseringa - stol på massene!
- Og som hvitboka sier - kampen skal vinnes!

Kamerat i jernindustrien.

STUDIEMATERIALE TIL AVDELINGSMØTET OM SITUASJONEN I DEN INTERNASJONALE BEVEGELSEN.

Forsvar enheten i den internasjonale kommunistiske bevegelsen

En god del venner av AKP(m-l) har stilt oss spørsmål om vårt partis syn på motsigelsene i den internasjonale marxist-leninistiske bevegelsen, særlig med utgangspunkt i det som har stått i den borgerlige pressa om Kina og Albania. På bakgrunn av disse henvendelsene skal vi kort og punktvis gjøre rede for partiets

holdning til slike spørsmål.

For det første har AKP(m-l) gode partiforbindelser både med Kinas Kommunistiske Parti og Arbeidets Parti i Albania. Vi var representert ved partiets formann på APAs 7. kongress i fjor og han møtte også KKP's formann Hua Kuo-feng sist vinter.

Artikkelen etc i KK 21.10.

Disse partiforbindelsene har eksistert i mange år og de innebærer at både KKP og APAs er på AKP(m-l) som sitt søsterparti i Norge. AKP(m-l) har også etter beste evne arbeidet for vennskapet med Kina og Albania, noe som har gitt merkbare positive resultater.

Disse gode og varme partiforbindelsene har alltid bygd på gjensidig respekt og likeverd og ikke-innblanding i hverandres indre anliggender. Vi har alltid ført åpne samtaler om emner av felles interesse. AKP(m-l) tar sikte på å holde fast ved og styrke disse forbindelsene i tida som kommer og vi vil alltid være lojale mot prinsippene for forbindelser mellom marxist-leninistiske partier.

For det andre er motsigelser mellom marxist-leninistiske partier ikke noe unaturlig. De er tvert imot lovmessige. Noe slikt som en «monolitisk enhet» i den marxist-leninistiske verdensbevegelsen har aldri eksistert og vil aldri oppstå. Partiene har ulik historie, ulike erfaringer og ulike vilkår å arbeide under. Dette fører naturligvis til en del ulike oppfatninger. Det avgjørende er at et parti holder fast på marxismen-leninismens prinsipper og anvender dem på de konkrete forholda i sitt eget land. Så lenge det er enhet om de grunnleggende prinsippene er

det mulig å komme fram til enhet i de spørsmåla der det eksisterer motsigelser. Det er også mulig å utsette behandlings av motsigelser til senere, så lenge det er enhet om hovedprinsippene.

For det tredje er det riktig at det for tida pågår en debatt i den internasjonale kommunistiske bevegelsen. Det betyr at det er uenighet om en del spørsmål, særlig i vurderinga av verdenssituasjonen. Inntil videre ønsker ikke AKP(m-l) å føre denne diskusjonen offentlig. Vi foretrekker å føre den innad i den marxist-leninistiske verdensbevegelsen. Dette gjør vi fordi vi ikke ønsker at våre fiender, imperialismen, sosialimperialismen og den moderne revisjon-

ismen, skal få noen mulighet til å utnytte disse motsigelsene. Særlig er sosialimperialistene i Sovjet ute etter hver minste flak av motsigelser i den internasjonale ml-bevegelsen for å prøve å svekke den voksende kampfronten mot supermaktsgrejsjon. Fiendens taktikk er klar: Splitt og hersk. Opp mot dette stiller vi den proletariske internasjonallismen. Felles kamp mot felles fiende og kameratlige diskusjoner innad. Sjøl om de moderne revisjonistene drømmer om å splitte den marxist-leninistiske verdensbe-

vegelsen, skal vi gjøre drømmen til et mareritt for dem. De skal få se at ml-bevegelsen skal bli sterkere og mer enhetlig og enda bedre skikka til å lede proletariatet og de undertrykte massene mot imperialismen og sosialimperialisme, for nasjonal frigjøring og sosialisme.

For det fjerde: Det at vi inntil videre fører diskusjonen innad i den internasjonale bevegelsen, betyr ikke at «AKP vakler» eller liknende, slik revisjonistene og andre borgere hevder. Vårt prinsippprogram fra 1976 og vår erklæring om sosialimperialismen fra 1974 slår fast i programmatisk form hva som er vårt partis syn på de spørsmåla som er oppe til debatt. Det betyr at vi har en politikk som vi fullt ut kan svare for overfor arbeiderklassen og det arbeidende folket i Norge. Folk som er oppvokst av å vite hva vårt parti mener om verdenssituasjonen eller andre politiske spørsmål, og ikke ute etter å provosere fram motsigelser til det ene eller andre partiet i den internasjonale kommunistiske bevegelsen, har derfor full anledning til å skaffe seg rede på det. Vi svarer også gjerne på spørsmål om AKP(m-l)s politikk og analyse.

Lenge leve marxismen-leninismen-Mao Tse-tungs tenkning!

Lenge leve den proletariske internasjonallismen!

Så vakt om enheten i den internasjonale kommunistiske bevegelsen!

HG